

Lovforslag er der, som sagt, Tale om 5 Millioner; hvis man havde fulgt det Andragende, som kom fra Trafiketatens, i hvilket der fremsattes Ønske om 240 Kr.'s i Stedet for, som her er foreslaaet, 180 Kr.'s Forhøjelse, vilde man komme til $1\frac{2}{3}$ Mill. Kr. mere i Udgift, og hvis man endvidere vilde have fulgt dette Andragende derhen, at man havde medtaget alle Tjenestemænd, medens der her er sat en Grænse ved en Løn paa 3,000 Kr., vilde man yderligere være kommet til et Beløb af omtrent $1\frac{1}{4}$ Mill. Kr.'s Merudgift, og man vilde da være naaet op til en samlet Merudgift af henvend 8 Mill. Kr. Enhver Ændring i dette Lovforslag med Hensyn til Satsen og Grænser vil, hvor lille den end bliver, altid koste op imod Millioner, men det er, naar henses til vore finansielle Forhold og særlig til, hvorledes Budgetforholdene ligger i Øjeblikket, ganske umuligt nu at gaa til en Lov, ved hvilken der fastslaaes en bestemt og stadig Udgift paa Budgettet, uden at det Spørgsmaal rejses overfor Finansministeriet og Rigsdagen: Hvorfra kommer Dækningen? Saaledes som Budgettet i Øjeblikket er flydende — jeg forstaaar derved, at overordentlige og ordentlige Udgifter maa blandes sammen, og at der arbejdes med et stort og stigende Underskud —, er det umuligt for en Finansminister at svare paa, hvorvidt den ordentlige Indtægt kan bære en saadan Millionudgift, eller om der kan skaffes nye Indtægter til Veje til at bære den. Det kan heller ikke nogen Rigsdagsmand svare paa, og derfor kan Rigsdagen efter min Mening ikke i Øjeblikket paatage sig noget saadant. Jeg maa altsaa ogsaa mene, at man ved den Forhandling, som har fundet Sted mellem Partiernes, er blevet enig om, at der skal ydes et Dyrtidstillæg, men at der ikke nu skal ydes et Løntillæg, som skal være vedvarende, indtil en almindelig Omændring af danske Tjenestemænds Lønninger kommer. For Resten ved man intet om, paa hvilke Principper en saadan almindelig Foranstaltning vil komme til at hvile, om ikke ganske andre Betragtninger end de, vi indtil nu har gjort gældende overfor Lønningsvilkaar, da vil gøre sig gældende.

Den anden Ting, jeg vil nævne, er Satsene, Grænsebestemmelserne. I den Henseende har Forhandlingerne været saaledes, mener jeg, at man med Sikkerhed kan sige, at under hvad der her foreslaas, vil Rigsdagen ikke komme. Det, der hændte i Fjor Sommer ved Forhandlingen om Dyrtidshjælpen, var jo dette, at det

Forslag, som Regeringen fremsatte, blev indskrænket af Rigsdagen, ikke uden Strid mellem Partiernes blev det ændret, og det blev gjort ringere. Ved den Forhandling, der nu er ført, har man sikret sig mod, at noget saadant vil ske. Paa den anden Side kan jeg ikke nægte, at med Hensyn til saadanne Grænsebestemmelser som Lønningernes Højde og Dyrtidstillæggets Størrelse har ingen bundet sig paa en saadan Maade, at ikke Forhandlingen kan ske, og heller ikke kan jeg paa Ministeriets Vegne binde det. Andragendet fra Trafiketatens imødekommes derigennem, at der her er Tale om et fast Tillæg, som ydes alle uden Forskel, og at der ikke, saaledes som Tilfældet var forrige Gang, tages Hensyn til Aarsindtægten og Familieforholdene eller rettere sagt Børneforholdene. Trafiketatens har ønsket, og man har anset det for rigtigt at imødekomme dette Ønske, at den Hjælp, der her ydes, skulde ydes uden Hensyn dertil, den retter sig altsaa kun efter Lønnen, ikke efter den Aarsindtægt, som Tjenestemændene eller Arbejderne har skaffet sig. Der kan naturligvis derom siges dette, og det vil vel ogsaa blive sagt, at man kan komme til at yde dette Dyrtidstillæg til Personer, hvis Formuesforhold og Indtægtsforhold i Virkeligheden ikke berettiger dertil, men man kan være ret sikker paa, at det er i Forhold til de 38,000 Mennesker, det drejer sig om, saa faa Personer, der har op imod 3,000 Kr. i Lønninger og samtidig betydelig Formue og Indtægt, at man kan se bort derfra. Hvis virkelig nogle Hundrede Personer her skulde faa et Dyrtidstillæg paa 180 Kr., som de ikke tiltrænger, er der derved ingen stor Ulykke sket. Det er altsaa disse Punkter, som man har imødekommet Etaterne paa. Der tages intet Hensyn til Aarsindtægten, kun til Lønningerne, og Tillæget bliver ensartet og lige stort for alle.

Hermed skal jeg anbefale dette Lovforslag til det høje Tings velvillige Behandling, og da man kunde ønske, at den Udbetaling, der maa finde Sted, hvis Lovforslaget vedtages, maa ske saa hurtigt som muligt, maa jeg ogsaa have Lov til at anbefale Lovforslaget til en forholdsvis saa hurtig Behandling, som den høje Rigsdag mener at kunne indskrænke sig til.

Formanden: Derefter har Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet Ordet for at fremsætte det for hans Vedkommende anmeldte Lovforslag.